

Rugaciune

Poezia motiveaza crezul poetic ce strabate intreaga opera a lui Goga. Titlul semnifica atitudinea de smerenie a poetului in fata Divinitatii, pe care o implora sa-I dea puterea de a canta aspiratiile si suferintele celor multi. Invocatia este patetica, ea impresioneaza prin gestul de umilinta care insoteste ruga.

Discursul poetic reflecta crezul artistic privind izvoarele si originalitatea artei, ca expresie a misiunii artistului in societate. Exponent al unei colectivitati etnice, poetul simte povara raspunderii sale (“Nu mor stramosii niciodata / Razboiul lor in noi si-l poarta”). Cele sase strofe, oranduite intr-o simetrie compositionala, vorbesc despre caracterul militant al poeziei si misiunea sociala a poetului. Repetarea obsesiva a pronumelui personal la persoana I (eu, -mi, pe mine), in relatie directa cu pronumele de persoana a II-a (tu, tale, tine), frecventa substantivelor in vocativ (parinte, Doamne, stapane) si adresarea directa prin imperativul verbului (oranduie, dezleaga, sadeste, da, alunga) sustin tonul confesional si implica sensul de ruga fierbinte si staruitoare, izvorata dintr-un suflet ravasit de durere.

In prima strofa, concentrarile metaforice de o rara expresivitate: “In drum mi se desfac prapastii / Si-n negura se-mbraca zarea”, anunta doar motivul discursului si situeaza eul liric in postura de cautator al drumului autentic in arta. Dezorientarea si senzatia de gol psihic sunt potentate prin frecventa epitetului apreciativ: “Ratacitor, cu ochii tulburi / Cu trupul istovit de cale” ce motiveaza atitudinea si gestul de implorare. Versurile constituie de fapt concluzia fireasca a strofei, concentrata in final intr-o metafora-simbol: “Parinte-orandui-mi cararea!”. Prin substantivele si verbele alese din aceeasi familie semantica (drum, cale, carare; cad, se desfac, caut, oranduie) intuim directia ascendenta a demersului artistic.

In urmatoarele doua strofe deslusim cu pregnanta preocesul de creatie si intelegem ca in viziunea lui Octavian Goga actul poetic inseamna zbuclum si traire puternica, care presupun transfigurarea in arta a vietii si nazuintelor unei colectivitati. Printr-o constructie enumerativa in care sporul de frumusetate si armonie este creat de melodia simbolurilor metaforice (“Da-mi cantecul si da-mi lumina / ...da-mi raza soarelui de vara”), apare evidentiata ideea ca opera de arta exploreaza prin forme specifice, tainele lumii si farmecul vietii, dand glas sentimentelor umane de dragoste si ura, de bucurie

si tristete. Tonalitatea solemnă a versului este potentată prin repetarea verbului si prin asezarea lui la inceputul versului.

In ultimele trei strofe, cuvântul devine mult mai dinamic si mai clocotitor, iar versul - un strigat de durere. Definind printr-o suită de substantive specifice lexicului sau poetic (durere, lacrimi, amarul, truda) obiectul discursului sau patetic, poetul pare ca isi cheama confratii nu numai sa fie martori ai istoriei, ci si fauritorii ei. Artistul trebuie sa fie un glas smuls din vaierul celor multi. El poarta armura si intrezareste in clocotul maniei inabusite si al razvratirii tumultoase nadejdea celor multi. Treptat, tonalitatea versurilor devine tot mai aspra, pana ce izbucneste impetuos in final: "In suflet seamana-mi furtuna / Sa-l simt in matca-I cum se zbate".